EEN WEEKBLAD MET MICKEY EN KUIFJE

PEP

Nr. 7 15 februari 1964
Voor abonnees 35 ct.
Losse nummers 45 ct.

HALLO, beste vrienden!

EINDELIJK, eindelijk! Jullie geduld is beloond. Op pagina 10 van deze PEP staan de namen van de hoofdprijswinnaars van de UNESCO-prijsvraag, terwijl er in PEP een afzonderlijk blaadje moet liggen waarop de namen staan van al die jongens en meisjes die een van de kleinere prijzen gewonnen hebben. Als je erbij bent: van harte gefeliciteerd! Ben je er niet bij? Misschien staat jouw naam dan wèl bij de winnaars van onze kerstprijsvraag, die volgende week in PEP komen! Zit je er ook dàn naast, waarom probeer je het niet 'ns een keertje met onze wekelijkse prijsvraag? Je kunt natuurlijk ook zes weken wachten. Dan komt ons paasnummer uit, met een geweldige prijsvraag en nòg geweldiger prijzen! Heel bijzondere prijzen ook, waarvan je er maar al te graag een zult winnen. Wat het dan voor prijzen gaan worden? Kom nou, je kent ons toch wel lang genoeg om te weten dat wij geen kans voorbij laten gaan om jullie ergens mee te verrassen... wacht maar af!
Er staat méér opwindends in PEP deze week. Na het artikeltje over de sterren van vroeger, zoals Buster Keaton, Harry Langdon en al die andere grootheden uit de gooi- en smijtfilms, hebben wij nu op de pagina's 16, 17 en 18 foto's en verhalen van en over de wereldberoemde filmtweeling Stan Laurel en Oliver Hardy, Watt en ½ Watt, Abbott en Costello, Dean Martin en Jerry Lewis. Op pagina 24 en 25 vertelt de directeur van het Circuit van Zandvoort, meneer Hugenholtz, jullie het een en ander over circuits, terwijl Hugo Hooftman een kleine beschouwing houdt over het bezoek van de Boeing 727 aan Schiphol, dat eind vorig jaar plaatsvond. Je ziet het: het is weer een PEP vol afwisseling! Veel plezier ermee en tot de volgende week!

VOOR PIENTERE PEP PUZZELAARS

DE KOE VAN PEP

Heb je weleens van de stier van Potter gehoord? Dat is een schilderij uit de zeventiende eeuw. Paulus Potter was de schilder. Wat je hier ziet, is de koe van Pep. Weet je waar ze vandaan komt? Dat kun je vinden als je goed naar de koe kijkt. Er staan vier letters op, waarmee je een plaatsnaam kunt vormen. Als je die naam gevonden hebt, ben je al aardig op weg naar de oplossing van deze puzzel. Van dezelfde vier letters gaan we nu nog twee andere woorden maken, en daarvoor keren we terug naar de stier van Potter. Dat schilderij zit ergens in. Waarin? Het antwoord is het tweede woord dat we zoeken. Om het derde woord te vinden gaan we de letters opnieuw rangschikken. Tegenwoordig schildert men heel anders dan in de zeventiende eeuw. Hoe noemt men nu zo'n bepaalde manier van schilderen in een bepaalde tijd? Het antwoord is het derde woord, en als je dat gevonden hebt, is deze puzzel opgelost. Schrijf de drie gevonden woorden, die dus alle drie uit vier dezelfde letters bestaan, op een briefkaart en stuur deze vóór 20 februari naar Redactie-Pep, Postbus 1444, A'dam. Schrijf in de linkerbovenhoek aan de adreszijde van de briefkaart: „Pep-prijsvraag nr. 7" en vergeet je eigen naam en adres niet!

De oplossing van prijsvraag no. 5: Door de bomen het bos niet zien.

PRIJZEN:

1e prijs: horloge; 2e prijs: fototoestel; 3e prijs: tafeltennisspel; 4e prijs: kruiswoordspel; 20 troostprijzen: een boek.

DE WINNAARS VAN PRIJSVRAAG Nr. 52 ZIJN:

1e prijs: horloge: Fons Desaunois, Zesstedenweg 270, Grootebroek; 2e prijs: fototoestel: Marianne Bolderdijk, Vaartweg 74, Hilversum; 3e prijs: tafeltennisspel: Leo en Jonny v. Aken, S. Stevinstr. 3, Vlissingen; 4e prijs: kruiswoordspel: Mieke de Winter, Troelstraweg 20, Leeuwarden. De winnaars van een troostprijs krijgen deze, zonder dat hun naam in Pep komt te staan, thuisgestuurd.

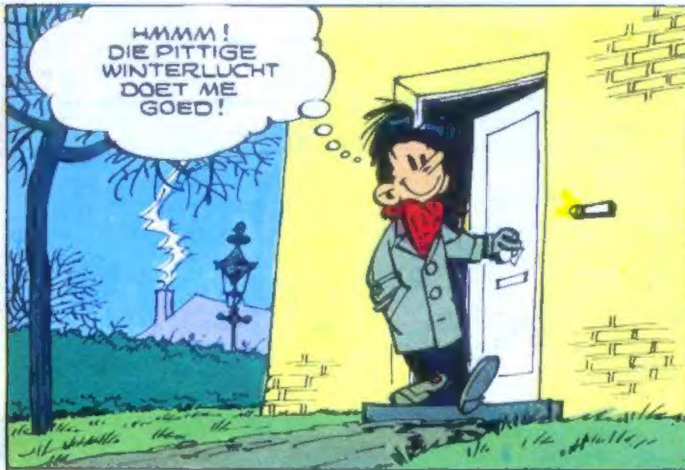

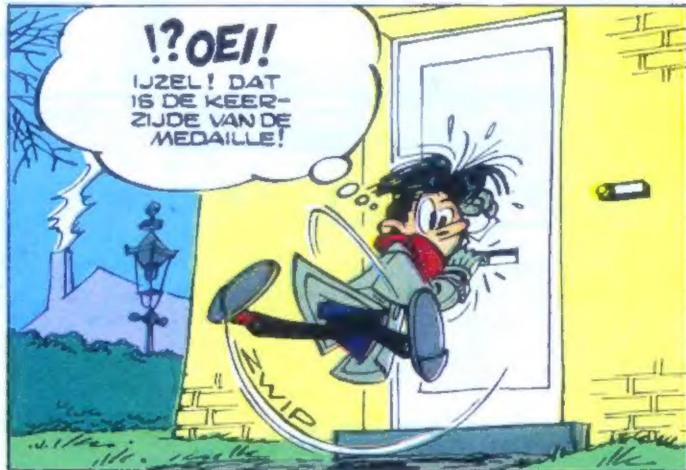

Ton en Tineke

door Franquin

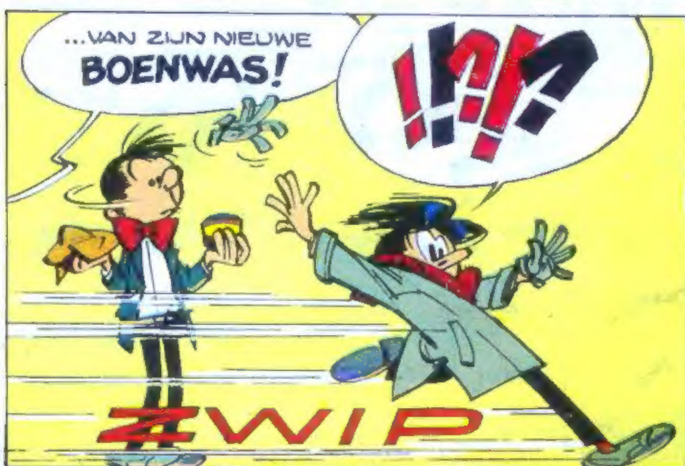

Pep in het land van BOEM-BOEM

In de strijd met de BOEM-BOEM wordt meneer Baseck gevangen genomen. Pep trekt ten aanval en Stef laat de gorilla ontsnappen. Deze jaagt de BOEM-BOEM op de vlucht, maar verdwijnt dan in het oerwoud met de sleutels van de kooi.

Blijf dicht bij me, spring-in-'t-veld; misschien krijgen die kleine schreeuwers ons niet in de gaten! Hou je stil!

Ai! Dat heeft geen zin meer!

Vervelende, boze driftkopjes dat jullie zijn; laat ons toch met rust! We hebben toch niks gedaan?
Ik ben bang dat je tijd verspilt, beste Pep! Je kunt ze beter in hun eigen BOEM-BOEM-taal aanspreken!

U moet niet spotten met onze taal vreemdeling!
Hè, wat?
Asjemenou! Hij spreekt onze taal!

M-maar waar heb jij dan onze taal leren spreken? Daar ben ik reuze benieuwd naar!
Jawel! Wij beschikken maar over één woord, maar dat kunnen we op zoveel verschillende manieren uitspreken, dat we er alles mee kunnen zeggen! 'n Kwestie van goed luisteren!

O, heel eenvoudig, ik heb in Europa gestudeerd! De BOEM-BOEM-taal spreken we alleen onder elkaar!
En vanwaar jullie vijandigheid? We hebben jullie toch niets misdaan?

Jullie hebben je helaas aan een grof misdrijf schuldig gemaakt door Kamba te stelen, de kangoeroe van een van onze beste krijgers!
Dat is niet waar! Toen Kamba mijn hond had verdedigd tegen een gorilla, is hij ons gevolgd!

Vooruit, lopen! Dat verhaal vertel je maar voor het tribunaal van de Grote Tovenaar! Misschien gelooft hij het. Ik niet in ieder geval. 't Zijn allemaal smoesjes.
En als de tovenaar het ook niet gelooft, wat gebeurt er dan?

Oh, dat hangt helemaal van zijn stemming af. Als hij met zijn verkeerde been uit bed gestapt is, loop je kans aan de paal gespietst te worden. Hij is al op leeftijd en kent maar weinig pleziertjes in zijn leven. Een beetje afwisseling in zijn eenvoudige BOEM-BOEM-bestaan zal hem welkom zijn!
En... en... als hij een goed humeur heeft, wat gaat hij dan met ons doen?

Dan maakt hij gehakt van jullie, klaargemaakt in rode mieresaus. Dat is zijn lievelingsgerecht!
Nee toch zeker?
Haha! Hihihi! Geweldig! Groots! Ongehoord! Wat een dramatiek! Wat een spanning!
WORDT VERVOLGD

MICHEL VAILLANT CIRCUIT

VAN DE ANGST

„Altijd," zegt meneer Vaillant tegen Louis Latour, „als jij me op komt zoeken, is er wat aan de hand. En vaak is het niet zo heel erg plezierig nieuws waar je mee komt aandragen! Maar goed, vertel het me maar 'ns . . ."

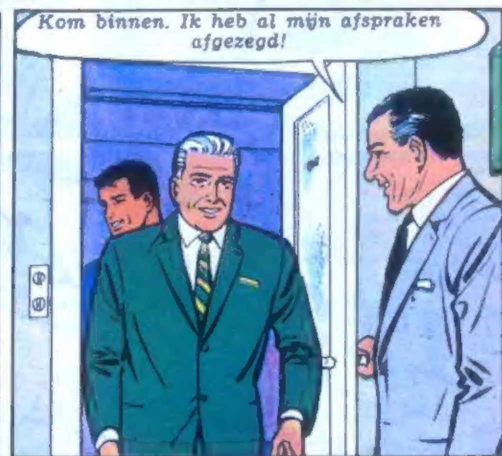

Hallo? Hier Henri Vaillant! Juffrouw, verbindt u mij even door... Dank u wel.

Het komt wel in orde... Morgen, Louis. Alles . goed?... Ja, ik ben het met je eens: er moet iets gedaan worden... Ik heb een idee...

Natuurlijk. We gaan tot de aanval over. We komen direct naar je toe!

Even later...
VROOM

Kom binnen. Ik heb al mijn afspraken afgezegd!

Na enkele ogenblikken...
Je hebt gelijk. Daar zorg ik voor. Even mijn secretaresse roepen!

Bel de directies van Ferrari... Aston-Martin, Vanwall, Porsche, Jaguar, Mercedes en Maserati. Ik wil de directeuren persoonlijk spreken. Stuur gelijk even juffrouw Dubois hierheen met haar stenoboekje.

We zullen onze telefoongesprekken meteen schriftelijk bevestigen. We mogen geen tijd verliezen!

Noteer de namen en adressen van de firma's waarmee ik telefoneer. Stuur elke firma een brief. Vooruit, zit niet te slapen! „Mijne Heren, Naar aanleiding van het telefoongesprek van vandaag..." Een ogenblikje...
DRIIIN DRIIIN

Ferrari?... Goed! Geef maar door... Goeie morgen, Enzo! Hoe maak je het?... Dat doet mij plezier! Ben je op de hoogte van...

Even later...
Wij zullen alles schriftelijk bevestigen. Schikt de 24e jou?... Uitstekend... Ja, over twee maanden... Tot ziens, Enzo!
Asjemenou, wat een energieke kerel, die Ferrari!

E3

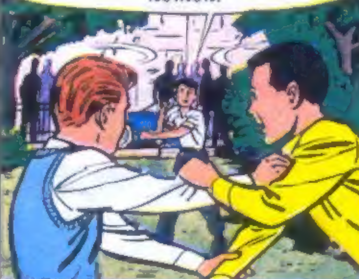

WORDT VERVOLGD

DE HOOFDPRIJSWINNAARS VAN DE GROTE UNESCO-PRIJSVRAAG

Deze prijsvraag is een enorm succes geworden: het was soms een hele toer om uit de vele inzendingen een keuze te maken; velen van jullie hadden er werkelijk iets heel bijzonders van gemaakt. Sta je niet op deze lijst, dan vind je je naam hopelijk op de lijst met ALLE winnaars, die bij deze PEP ingesloten zit. Alle gelukkigen, van harte proficiat!

Fiets:	Carla d'Hont, Gen. Bothastr. 10, Tilburg.
Fiets:	Gerrit Lems, Beukendaal 56, Rotterdam-24.
Kunstschaatsen:	Willy Pruys, Hoeksewaardplein 7, Amsterdam-N.
Schaatsen met schoenen:	Louis van Thiel, Franchimontlaan 26, Leiden.
Radio:	Joanna Boersma, Oud Kerkhof 21, Sneek.
Rubbervlot met peddel:	Albert Kolkman, Draaiomsweg 11, Diepenveen.
Elektrische naaimachine:	Alie de Leeuw, Schoolstraat 4, Berghem bij Oss.
Elektrische trein:	Johan Ral, Rue de Rollingergrund 184, Luxemburg, G.H.
Rotanstoeltje:	Hennie Kers, Wijkseweg 29, Terwolde.
Radiobouwdoos:	René Damen, Arnhemseweg 370, Beekbergen.
Sjoelbak:	Marjolijn Luhrman, M. in Campislaan 32, Assen.
Voetbalspel:	Gerard de Vries, Ruyterstraat 30, Apeldoorn.
Poppenkast met poppen:	Renée Kamphuis, Wilhelminastr. 2, Zwolle.
Tafelbiljart:	Jos Boone, Sweelinckstr. 165, Vlaardingen.
Wandbureautje:	Marianne Herda, Iepenlaan 48, Terneuzen.
Mecano-bouwdoos:	Arie Boelhouwers, Steinstr. 22, Klundert.
Transistor-radio:	Brieta Bisschops, Willemsweg 278, Nijmegen.
Experimenteerdoos:	Theo Robbemond, Blankenburg 3, Rozenburg.
Weefdoos:	Ans Elbersen, Waterweg 2, De Bilt.
Bouwdoos:	Hub Schepers, Prickartsweg 44, Bocholtz.

DE KINDEREN DIE VOOR HUN SCHOOL F 250,- HEBBEN GEWONNEN ZIJN:

Tonnie Goedhart, Mariaschool, de Ruyterstraat 61, Nijmegen.
Rika Schellevis, H.-Hartschool, Voorstraat 14, Wijk aan Zee.
Wilma Leemans, R.K. Meisjesschool, Pastoriestr. 1, Tilburg.
Cor Zwart, Winklerschool, Nassaukade 342a, Amsterdam-W.
Peter v. Vloten, Rijk v. Gaasbeekschool, Ridderlaan 2, Utrecht.
Maaike Scheffer, Openb. Lagere school A, Franeker.
Dineke Jansen, Oranjeschool, Vlissingen.
Mientje v. Gerwen, St. Jozefschool, Bergeijk.
Ina Smit, R.K. Huishoudschool L.I.A., Beverwijk.
Hilly Wolfs, Huishoudschool, Emmeloord, N.O.P.

DE NAMEN VAN ALLE WINNAARS STAAN VERMELD OP DE LIJST DIE IN DEZE PEP IS BIJGEVOEGD!

Don Nacho Torres, door Zorro bevrijd, vlucht naar de missiepost van padre Felipe. Zolang hij daar verblijft, kan hij niet gevangen genomen worden. Uit wraak laat kapitein Monastario de Indianen van de missiepost beginnen met de aanleg van een nieuwe weg. Als Don Nacho dit ziet, wil hij zich overgeven, maar de padre en Don Diego houden hem tegen....

ZORRO

HET SPOOK VAN DE MISSIEPOST

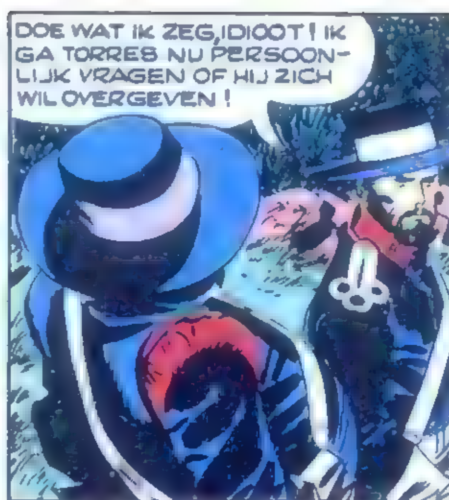

INTUSSEN...
MOOI! DE MEESTE ROTSBLOKKEN LIGGEN AAN DE ANDERE KANT VAN DE WEG. LAAT DE INDIANEN ZE NU MAAR WEER TERUG SJOUWEN!
WAT? WEER TERUG? WAAROM, KAPITEIN?

DOE WAT IK ZEG, IDIOOT! IK GA TORRES NU PERSOONLIJK VRAGEN OF HIJ ZICH WIL OVERGEVEN!

EVEN DAARNA.....
SEÑOR TORRES! IK ZAL U NIETS DOEN. IK KOM ALLEEN VRAGEN OF DON DIEGO U GEZEGD HEEFT...

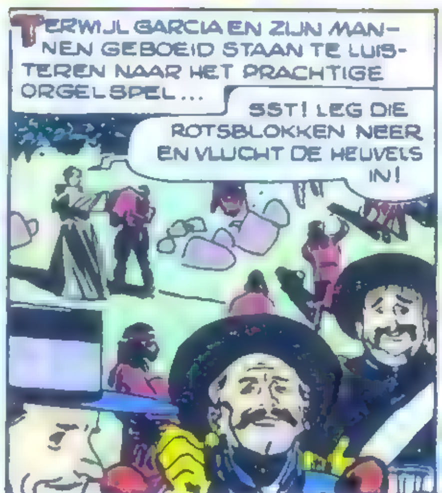

OP DAT OGENBLIK BEGINT IEMAND HET KERKORGEL TE BESPELEN...
WAT...?

SSSST! STOORT U DON NACHO NU NIET, MONASTARIO.
JIJ HEBT DUS NIET MET HEM GESPROKEN.

O JA, EN IK GELOOF DAT U GEWONNEN HEEFT. OMDAT DIT ZIJN LAATSTE BEZOEK AAN DE KERK IS, WILTU MISSCHIEN WEL WACHTEN TOT HIJ KLAAR STAAT OM MEE TE GAAN?
NATUURLIJK! NU IK WEET DAT HIJ ZICH OVERGEEFT...

DON NACHO WIL MIJN MUZIEK NOG EEN KEER HOREN. HIJ HEEFT ALTIJD AL VAN BACH GEHOUDEN. U OOK, KAPITEIN?
DAT DOET ER NIET TOE! ZORG DAT JE HET ZO KORT MOGELIJK MAAKT!

EN BUITEN...
HOU OP MET DAT GEKLAP VAN DIE ZWEEP! LUISTER NAAR DE ORGELMUZIEK! IS HET NIET PRACHTIG?

TERWIJL GARCIA EN ZIJN MANNEN GEBOEID STAAN TE LUISTEREN NAAR HET PRACHTIGE ORGELSPEL...
SST! LEG DIE ROTSBLOKKEN NEER EN VLUCHT DE HEUVELS IN!

O, ALS DIEGO NU MAAR LANG GENOEG KAN SPELEN...

WAT GEBEURT ER? BLIJF STAAN! STOP! STOP!

NEE! NIET SCHIETEN!
BENG!

WAT... WAT IS ER GEBEURD? HOEVEEL ZIJN ER GEVLUCHT? VERZAMEL DE ANDEREN!

SERGEANT GARCIA! WIE VUURDE DAT SCHOT AF? GARCIA! GEEF ANTWOORD!

TWEE INDIANEN ZIJN ONTSNAPT, CAPITAN. MAAR IK KON ER NIETS AAN DOEN! IK...
JA, HET IS GOED. ZET DE ANDEREN WEER AAN 'T WERK

JIJ, DAAR! KOM MEE! WE ZULLEN DIE INDIANEN DWINGEN TERUG TE KOMEN!
GOED, MI CAPITAN!

IN DE VERWARRING ZIJN PADRE FELIPE EN TORRES NAAR DE MISSIE TERUGGEVLUCHT....
PADRE, IK MOET MIJZELF OVERGEVEN... VOOR ER NOG MEER MOEILIJKHEDEN KOMEN!
NEE, TORRES! DAT DOE JE NIET!

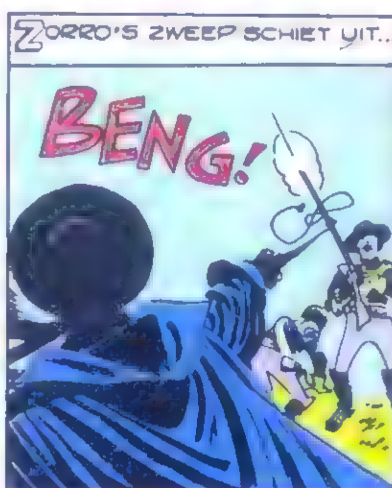

WACHTER! ROEP JE KAPITEIN TERUG! LAAT DIT OPHOUDEN! IK BEN JE GEVANGENE!
WAT?!

SERGEANT GARCIA! KOM VLUG! IK HEB TORRES!
IK BLIJF ZO LANG MOGELIJK BIJ U, DON NACHO. U BENT EEN MOEDIG MAN.

WAT? HEB JE TORRES? EINDELIJK! IK GA HET DE KAPITEIN VERTELLEN!

PLOTSELING KOMT ER EEN ZWARTE RUITER VOORBIJ STORMEN...
W-WAT IS DAT?
ZORRO!

RENNEN, JULLIE! DE HEUVELS IN!
ZORRO!
DOE WAT HIJ ZEGT! RENNEN!
WE ZIJN GERED!

ZORRO'S ZWEEP SCHIET UIT...
BENG!

KREKS!
ACHTER ZE AAN, MANNEN! OP JULLIE PAARDEN!
WORDT VERVOLGD

HET GEHEIM VAN HET VERBORGEN RAAM

DOOR LEE CHANEY

Uit de Franse brief die Edgar Grey en Jack Abbott in een vervallen huis hebben gevonden, blijkt dat de kroonjuwelen van koningin Maria Amelia in het oude Thomas Huis verborgen werden. De aanwijzingen om de schat te achterhalen staan in geheimschrift. Voor het ontcijferen van het geheimschrift neemt meneer Abbott een deskundige op dit gebied in dienst, meneer Haynes. Tot grote vreugde van de Abbotts en de Greys lukt het meneer Haynes de geheime boodschap te vertalen. Als Jack en Edgar de volgende ochtend opnieuw naar het oude huis gaan, worden zij gevolgd door een kleine auto. Naast de bestuurder zit .... Haynes!

HET tweetal keek Jack en Edgar na, die aan het eind van het huizenblok op hun fietsen de hoek om joegen. Toen keek Haynes de bestuurder aan. „Laten we gaan," zei hij. „Blijf ver genoeg achter ze, dan zien ze ons niet."
„Dacht je dat we die knapen moesten volgen?" vroeg de mollige man. „Zullen we hun oude heer niet moeten hebben?"
„Jij kent jongens nog niet, Lugoni," glimlachte Haynes. „Wijs mij een paar knapen die een schat weten te liggen en ik leid jou naar die schat! Ze brengen je er altijd regelrecht naar toe. Ze kunnen er niet vandaan blijven."
De auto kroop vooruit. Ze regelden hun snelheid naar die van de fietsende jongens. Jack en Edgar hadden er geen flauw idee van dat zij door Lugoni en Haynes werden gevolgd. Zij fietsten hard door tot het oude huis om een bocht voor hen opdoemde. Toen stapten zij af, liepen met hun fietsen naar de huisdeur en zetten ze daar tegen de muur.
Binnen gingen Jack en Edgar meteen op het al gedeeltelijk onbedekte raam af en rukten aan de planken die nog vast zaten. Eindelijk lieten ze met veel gekraak los.
„Ik zie hem!" schreeuwde Edgar.
Aan een pin in een hoek aan de onderkant van het raam hing een grote sleutel. Edgar haalde hem er af en liep naar de trap.
„Welke tree was het?" vroeg hij.
„De vijfde, geloof ik." Jack haalde een stukje papier uit zijn jaszak en vouwde het open.
„Ja, de vijfde tree van onderaf."
„Een, twee, drie, vier, vijf — Mooi. En nu?"
„Haal de houten pin er uit," las Jack.
Edgar zocht langs de rand van de tree. „Ja, ik zie hem! Hij zit rechts aan de muurkant!"
Met zijn fietssleuteltje peuterde Edgar de houten pin los. Toen hij hem er uit haalde, schoof de tree opzij en er werd een verborgen vakje zichtbaar.
„En hier hebben we dan de ijzeren stang en het slot," mompelde Jack. „Als we dat slot nu nog openkrijgen, is de schat van ons!"
Hij stak de sleutel er in en probeerde hem om te draaien, maar er was geen beweging in te krijgen. Toen probeerde Edgar het, maar ook hij moest al gauw de strijd tegen het oude roestige mechanisme opgeven.
„Als we het slot nou 'ns openbraken?" opperde Edgar. „Ik zal een steen halen."
Tussen het hoog opgeschoten onkruid achter het huis vond hij een stuk rots dat precies geschikt was. Hij klopte met de steen tegen het slot, maar ook op deze manier was er geen beweging in te krijgen. Tenslotte gaf hij het maar op.
„We zullen het moeten proberen met echt gereedschap," zuchtte hij.
De jongens dachten na wat hun te doen stond. Toen opeens zei Edgar: „Ik heb iets ontdekt."
„En dat is?"
„Hoe deze ijzeren stang de schuilplaats boven de open haard afsluit. Ik denk dat de stang door de muur steekt en in de steen van de open haard vastzit. Wanneer je het staafje hier losmaakt en verschuift, dan glijdt het uit de muur. Knap, hè?"
„Nou en of," gaf Jack toe. „Maar laten we nu eerst naar huis gaan gereedschap halen, hier terug komen en dan..."
„O.K.!" zei Edgar. „O, wacht even, het etenstrommeltje. Laten we het nu meteen maar meenemen."
Haynes en Lugoni, die achter wat struiken langs de weg hun auto geparkeerd hadden, zagen de jongens op hun fiets de weg afrijden.
„Het kistje!" riep Haynes opgewonden uit. „Eén van die knapen heeft een kistje. Ze hebben de juwelen gevonden!" Zijn stem sloeg over. „Start de auto. We moeten dat kistje hebben!"
„Ja maar," protesteerde Lugoni, „ik wist niet dat ik achter kinderen aan moest zitten."
„Hou op met dat geklets en doe wat ik je zeg!" schreeuwde Haynes. Mopperend bracht Lugoni de auto op gang en joeg achter de jongens aan. Jack, die vlak achter Edgar reed, hoorde de auto pas toen hij nog maar nauwelijks een meter van hem af was. Hij gaf een gil en gooide zijn stuur om naar de kant van de sloot.

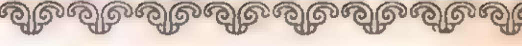
Edgar keek om, net toen de auto langs-zij kwam. Haynes, die met één hand het portier vasthad, leunde naar buiten en greep het etenstrommeltje van de bagagedrager. Edgar kon zijn evenwicht niet meer houden; hij begon te slingeren en viel op de stoffige weg. „Heb je je bezeerd?" vroeg Jack, terwijl hij uit de sloot krabbelde. „Nee, ben alleen maar geschrokken." Edgar steunde op zijn ellebogen en keek de verdwijnende auto na.
„Onze betrouwbare vriend, meneer Haynes," zei hij bitter. „Maar waarom zou hij dit in vredesnaam allemaal doen voor 'n oud etenstrommeltje?"
„Waarom denk je?"
„Ik weet het niet — Ai!" Hij liet een zacht gefluit horen. „Het begint te dagen. Hij dacht natuurlijk dat de schat

in het trommeltje zat!" Jack knikte. „We moeten vader waarschuwen," zei hij. De jongens haastten zich naar de dichtstbijzijnde telefooncel. Jacks vader schrok toen hij hun verhaal hoorde. „Ga naar huis en wacht op mij," zei hij. De jongens peddelden naar het huis van de Greys en wapenden zich alvast met een zaag, een breekijzer en een hamer voor een laatste aanval op het hardnekkige slot. Al gauw kwam meneer Abbott aanrijden en Jack en Edgar stapten haastig in. Met de auto was het oude huis verrassend dichtbij. In een mum van tijd waren zij de bekende bocht in de weg door. Ze vlogen de wagen uit en renden naar het huis. Meneer Abbott kwam als laatste bij de deur en hoorde Jack teleurgesteld uitroepen: „Hij is weg! De schat is weg!"
„Ik had zoiets al verwacht," zei meneer Abbott. „Gelukkig heb ik, vóór ik van kantoor ging, de politie opgebeld."

Hij draaide zich om en liep naar de deur. „Kom," zei hij, „we gaan op het politiebureau kijken of ze Haynes gesnapt hebben."
Op het bureau werd meneer Abbott begroet met een glimlach van herkenning. „Deze kant maar uit, meneer Abbott!" zei een agent en leidde hen door een deur een groot vertrek binnen. Midden in het vertrek stond een tafel, waarop een fonkelende hoop juwelen lag.
Jack en Edgar staarden er met open mond naar. Zij vergaten de drukte om zich heen. Een politieagent, die met zichtbare voldoening in het middelpunt van de belangstelling stond, probeerde de vragen van de verslaggevers te beantwoorden die zich om hem verdrongen. „...en na dat telefoontje," zei hij „hoefden wij alleen nog maar naar het oude Thomas Huis te gaan om hen met de juwelen in hun handen in te rekenen."
„Zijn dit de twee jongens?" vroeg iemand.
De agent knikte en Jack en Edgar werden plotseling verblind door het felle licht van flitsapparaten. Commissaris Parker was nu ook binnengekomen.
„Haynes leek mij werkelijk betrouwbaar," hoorden zij meneer Abbott zeggen. „Zijn verhaal klonk geloofwaardig en volgens zijn papieren heeft hij tijdens de oorlog het geheimschrift van de Duitse Onderzeebootdienst helpen ontcijferen."
De commissaris grinnikte. „Dat is gedeeltelijk waar... maar hij heeft u vast en zeker niet verteld dat hij ook de Duitsers hielp het Amerikaanse geheimschrift te ontcijferen. We hebben nooit genoeg bewijzen in handen gekregen om hem te beschuldigen, maar ik geloof dat we nu iets hebben waarvoor hij wel een tijdje vastgehouden kan worden. Hij wordt beschuldigd van diefstal op de juwelen... bovendien hadden we nèt 'n kijkje genomen in zijn drukkerij. We wilden hem al arresteren voor het drukken van valse paspoorten."
Toen kwam de agent ertussen. „U en de jongens zullen wel belangstelling hebben voor dit pakje brieven. We vonden het in het oude huis."
Meneer Abbott nam de brieven aan en bekeek ze. „Nog meer uit de persoonlijke correspondentie van de koningin," merkte hij op. „Er is er een bij van haar vroegere onderwijzer, die haar waarschuwt voor de plannen van Napoleon III om de troon over te nemen." Jack werd ongeduldig.
„Vader," begon hij, „wie krijgt de juwelen nu?"
„Wij vast en zeker niet," merkte Edgar spijtig op.
En hij kreeg gelijk. Die avond kwam commissaris Parker bij hen thuis.
„Ik verzeker u dat wij dit een vervelende geschiedenis vinden," verklaarde de commissaris. „De regering krijgt de juwelen. Het schijnt dat het oude huis op grond van de staat is gebouwd."
„En de brieven die bij de juwelen zaten?" vroeg meneer Abbott.
„Daar heeft het museum al aanspraak op gemaakt," legde de commissaris uit, „maar zij hebben niets gezegd over de enveloppen waar de brieven in zaten. En omdat ik heb gehoord dat Edgar al een hele postzegelverzameling heeft, heb ik ze voor jullie meegenomen." Hij legde 'n stuk of twaalf enveloppen op tafel.
„Mogen wij die heus hebben?" Edgar keek verlangend naar de bovenste envelop.
„Wat ons betreft, is de zaak hiermee afgewikkeld," zei de commissaris glimlachend.
De volgende ochtend gingen Edgar en Jack naar een klein winkeltje waar met vergulde letters op de voorgevel stond: „Pettigrew & Zonen, Postzegelhandelaren."
Daar onderzocht een al oudere man de postzegel op de envelop die Edgar hem had gegeven.
„Wat denkt u, meneer Pettigrew? Is hij waardevol?" vroeg Edgar.
„We zullen zien," was het enige dat meneer Pettigrew zei.
Hij was geen man die over één nacht ijs ging. Hij sloeg een boek open en bestudeerde een bepaalde bladzijde. Toen begon meneer Pettigrew te lachen, en dat was beslist voor de eerste keer van zijn leven.
„Je hebt gelijk, jong. Hij is waardevol! Het is een Franse Ceres van 1 franc. In sommige kleuren zijn ze niet zo kostbaar, maar volgens dit boek wordt de vermiljoenrode op vijfduizend gulden geschat!"
„Vijfduizend gulden!" Jack was stomverbaasd. „Maar dat is bijna..."
„Vijftienhonderd dollars!" lachte Edgar verrukt.
„Hebben jullie er veel?" vroeg meneer Pettigrew.
Edgar glimlachte. „Wie weet. Maar ik wil de markt niet overvoeren. We komen nog wel'ns terug, meneer Pettigrew. Hartelijk bedankt!"
Onderweg naar huis zei Jack tegen Edgar: „Ik wilde je iets vragen."
„En dat is?"
Jack grinnikte. „Hoe moet je een postzegelverzameling aanleggen?"

WIJ HADDEN LOL VOOR TWEE

De laatste film van Abbott en Costello heette „A en C ontmoeten de mummie". Een jaar later overleed Costello.

OP een eenzame hotelkamer in Los Angeles woont een drieënzeventigjarige oude heer. Hij is half verlamd en verlaat nog maar zelden zijn kamer sinds hij enkele jaren geleden bij het naar beneden gaan van de trap is gevallen. De directie heeft hem toen een kamer aangeboden op de benedenverdieping, maar daar is de oude man niet op ingegaan. Vandaaruit kon hij de zee niet zien, waarnaar hij elke dag uren uit zijn bed ligt te kijken. Eens per dag komt er een verpleegster, die hem verzorgt. Soms vraagt hij haar wat filmpjes te draaien op zijn projector, die vlak naast zijn bed staat. Dan gaat het gordijn tegenover zijn bed dicht en biedt een klein projectiescherm de man uitzicht op een verleden. Het zijn grappige films, maar toch huilt de man een beetje bij het kijken. Als na de vertoning het gordijn weer opengaat, glimlacht de man door zijn tranen heen naar de zee, die zijn trouwste vriend is sinds zijn partner Oliver Hardy bijna zeven jaar geleden overleed.

Stan Laurel merkt op zijn hotelkamer weinig van de populariteit waarin zijn films zich verheugen. Hij weet dat de rolprent van de dikke en de dunne jaarlijks door miljoenen mensen werden gezien en de favorieten zijn van onder meer: Chroesjtsjow, Adenauer en Loeanda, een stamhoofd in Midden-Afrika, die zich elke avond door zijn chefkok de filmpjes met Laurel en Hardy laat voordraaien. Stan Laurel heeft daar echter niets aan, omdat hij indertijd heeft vergeten een aandeel in de winst van de filmpjes te vragen. De miljoenen die zijn films opbrengen, zijn voor de erfgenamen van Hal Roach, de man die het tweetal veertig jaar geleden beroemd maakte.

Stan Laurel maakte als jongen van veertien jaar deel uit van een stel clowns die de hele wereld doortrokken. Op zekere dag viel hij in voor een jongeman die op het laatste moment het toneel niet op durfde. De naam van dit plankenkoortsige jongmens was Charles Chaplin, enkele jaren later de beroemdste filmclown ter wereld.

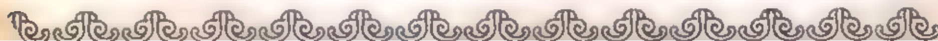
Na afloop van een voorstelling werd Stan aangesproken door Hal Roach, die in de magere jongeling met zijn afstaande oren en borstelkuif wel wat zag. Hij maakte hem tot de droeve held in lachfilmpjes, waarin hij voortdurend klop krijgt van potige mannen en vrouwen. Een van zijn beulen was de dikke Oliver Hardy, die reeds in 1921 zijn wurggreep op Stan probeerde. Volgens de verhalen moet Stan Laurel geprotesteerd hebben tegen de hardhandige manier waarop Oliver aan zijn oren trok.

„Op die manier houd ik geen oren over om naar mijn tegenspelers te luisteren," klaagde hij.

„Dat hoeft ook niet; de filmpjes zijn toch zwijgend," kaatste Hal Roach terug. Hij gaf Oliver echter toch maar een andere tegenspeler, wiens oren steviger aan het hoofd zaten dan die van Laurel. Pas in 1925 plaatste Hal het tweetal opnieuw naast elkaar voor de camera. Stan had in die tijd bij hem zijn laatste oortje versnoept, doordat zijn filmpjes alleen maar verlies opleverden. Van protesteren was dus geen sprake en Stan moest zich gehoorzaam aan neus en oren laten trekken. Het publiek vond dat kostelijk en genoot van de gepijnigde gezichten die Laurel daarbij trok.

Zijn beul Oliver was zijn loopbaan begonnen als zanger in een komisch koortje. Hij zorgde voor het lachsucces door uit zijn enorme zwelkast het geluid van een muis in doodsnood te laten opstijgen. Hal Roach bracht hem tot zwijgen door hem aan het filmpubliek voor te stellen als een enorme ster. Zo speelde Oliver het in een film klaar om achter elkaar een sliert van drie meter worstjes naar binnen te

Rechts: Jerry Lewis en Dean Martin in „De hoogvliegers". Aan hun samenwerking kwam een einde doordat Dean weigerde nog langer door Jerry Lewis als moppentrommel te worden gebruikt. Zij zetten ieder afzonderlijk hun carriere voort.

Onder: Laurel en Hardy als lolbroeken in een filmpje waarin ten slotte ook de agent zijn broek en zijn geduld verloor. De komedie werd gemaakt in 1930 en is opgenomen in de lachfilm „De gouden tijd van de kolderfilm", die momenteel hier draait. Rechts: Watt en ½ Watt in een van hun lachsuccessen. Zij beleefden hun hoogtij in de jaren twintig.

werken. Hal Roach combineerde Oliver met Stan naar het voorbeeld van Ham en Bud, die al in 1915 een filmtweeling vormden. Stan omlijstte met zijn verstand de domme kracht van de dikke Hardy. Als beiden te kort schoten, zaten zij berustend bij de puinhopen neer, terwijl Oliver een diepbedroefde blik naar het publiek wierp. Die zogenaamde camerablik kwam heel toevallig tot stand. Bij de opnamen van een filmpje dat aan boord van een schip speelde, kreeg kapitein Oliver bij het betreden van zijn hut een emmer water in zijn gezicht. Dit bad stond niet in het draaiboek en Oliver wendde zich diepbedroefd tot de regisseur achter de camera.

„Geweldig Oliver," riep die „even volhouden en je das nog iets hoger."

Oliver, die nijdig aan zijn stropdas had staan frommelen, bracht gehoorzaam zijn das omhoog en zwaaide ermee naar de regisseur. Later vertelde hij dat hij er eerst zijn neus in had willen snuiten, maar zich bijtijds herinnerde dat er dames aanwezig waren. De camerablik en het zwaaien met het dasje werden wereldberoemd, evenals de in-trieste oogopslag van Stan Laurel. Hun beste filmpje is „Deur om deur", waarin zij als kwitantielopers een rekening komen innen. De wanbetaler gooit de deur voor hun neus dicht, waarbij Olivers dasje knel komt te zitten. Hij scheurt zich los en breekt bij wijze van vergeldingsmaatregel de voordeur uit het huis. De man komt naar buiten en sloopt het portier van hun auto.

Stan en Oliver laten hem begaan, maar vernielen eendrachtig zijn ramen.

Watt dirigeert ½ Watt in een nijlpaardenballet. Na de dood van Watt zette zijn collega zijn loopbaan voort als clown in een circus.

Deze onderlinge schaderegeling gaat zo door tot er van het huis en de auto slechts hoopjes afval over zijn. In een ander filmpje wordt Stan Laurel opgebeld door een verontwaardigde Oliver, die hem vraagt waarom hij de avond tevoren zijn afspraak niet is nagekomen.
„Ik kon niet," jammert Stan.
„Waarom kon je niet?" vraagt Oliver streng.
„Ik ben gebeten door een hond," legt Stan uit.
„Waar ben je gebeten?" wil Oliver weten.
„Hier," zegt Stan en hij brengt de hoorn naar omlaag om Oliver aan de andere kant van de lijn zijn beledigde zitvlak te tonen...
De grapjes van Stan Laurel zijn dikwijls aanleiding geworden tot een hele rage. Zo vond hij in „Fra Diavolo" het „knie-oor-neus"-spel uit, dat door heel Amerika werd overgenomen. Het ging zo: eerst sloeg Stan met beide handen op zijn knieën, vervolgens greep hij met zijn rechterhand zijn linker-oor en met zijn linkerhand zijn neus, daarna kletste hij weer op zijn knieën en grepen zijn handen in omgekeerde richting. Oliver probeerde hem na te doen, maar slaagde er niet in. Het publiek werd daardoor op een idee gebracht en kwam dijen kletsend en neuzen grijpend de bioscoop uit.
Op het hoogtepunt van hun roem, in 1932, stichtten de dikke en de dunne in Amerika en Europa een Laurel-en-Hardyclub, waarvan uitsluitend jongens en meisjes beneden de veertien jaar lid konden worden. In 1939 liep het contract af dat Stan Laurel aan Hal Roach bond. Hij en Oliver waren van plan voortaan zelfstandig films te maken, maar de dikke moest nog een jaar bij Roach werken. Hij kreeg als tegenspeler Harry Langdon toegewezen die evenals de dunne een vermaard komiek uit de beginjaren der film was geweest. Hun samenwerking bleek echter geen succes te zijn en Hal Roach deed geen moeite Oliver nog langer vast te houden. De films die Laurel en Hardy na 1940 hebben gemaakt, herinneren nog maar flauwtjes aan hun eerste uitbundige avonturen. De dikke werd alleen maar dikker en de mopjes van de dunne steeds dunner. In 1955, juist toen het tweetal een aantal televisiefilmpjes wilde gaan maken, werd Hardy ernstig ziek. Hij overleed in 1957, een jaar vóór Lou Costello, de dikke man die hem sinds 1940 de grootste concurrentie had aangedaan.
Abbott en Costello waren de schaduw die Hardy en Laurel vooruitwierpen toen ze op 't hoogtepunt van hun roem stonden. In 1932 brachten de voormalige handelsreiziger Bud Abbott en de ex-taxichauffeur Lou Costello in een klein theater in New York een nummer op de planken dat regelrecht van Hardy en Laurel was afgekeken. Hun grapjes waren echter veel grover dan die van hun voorbeelden, en zij kregen voorlopig geen voet aan de grond. Pas in 1940, toen de mensheid als reactie op de oorlog behoefte kreeg aan kolder-zonder-kunsten, kwamen Abbott en Costello aan hun trekken. Hun films waren een aaneenschakeling van ruw gooi- en smijtwerk, waarom de mensen moesten brullen, maar zelden konden glimlachen. In „Geef hem de sporen" werden zij een film lang achternagezeten door een stam bloeddorstige Indianen, die zij een paardestaartlengte voor wisten te blijven. In „De brokkenpiloten" kozen zij het luchtruim in een tweedekkertje, waaruit zij vlak na de start de stuurknuppel sloopten en overboord wierpen, met als gevolg dat het toestel als een dronken matroos door het luchtruim zwalkte. Hun films worden nog wel gedraaid, maar dan versneld of achterstevoren, waardoor zij aanzienlijk aan grappigheid winnen. Abbott en Costello hebben elkaar altijd in de haren gezeten over de winstverdeling van hun films. In 1953 was hun rivaliteit zo hoog gestegen, dat zij zich tegen een breuk in hun samenwerking verzekerden. Het was tenslotte de dood van Costello die een eind aan hun samenwerking maakte. Abbott heeft na zijn dood nooit meer een voet in de studio gezet. Hij bleek voor miljoenen bij de belasting in het krijt te staan en verklaarde in 1959 dat, zelfs al zou hij zijn leven lang hard werken, hij nooit zijn schulden zou kunnen afbetalen. Hij is er daarom maar nooit aan begonnen...
Ook Europa heeft een filmtweeling gekend. Zij heetten Carl Schenström en Carl Madsen en werden bekend onder de namen Watt en ½ Watt (in Nederland), Vuurtoren en Aanhangsel (in hun geboorteland Denemarken), X en Y (in Italië) en Pat en Patachon (in Duitsland en Frankrijk). Schenström was oorspronkelijk boekbinder van zijn vak, maar hij ruilde dit bestaan in 1902 voor het ongebondener leven van een revue-artiest. Madsen ontmoette hem in 1916, toen een filmregisseur hem opdracht gaf iemand te zoeken die bij hem paste als een knakworst bij een gehaktbal op pootjes. Het tweetal bezat een onuitwisbare drang om iedereen te helpen, maar dan van de wal in de sloot. In 1927 werd een van hun films in Amsterdam opgenomen. Watt moest bij die gelegenheid met één voet op een pontje stappen, dat vervolgens het Rokin overvoer. Hij probeerde tevergeefs zijn andere voet bij te trekken en viel in het stinkende grachtwater. Dat gebeurde in november, en niemand die de opnamen van deze scène zag, zal hem toen benijd hebben. Het Rokin is sindsdien gedempt en beide artiesten zijn overleden, maar hun filmpjes worden nog altijd gedraaid. Watt en ½ Watt waren in het dagelijks leven twee vriendelijke mensen, die nooit ruzie maakten en de opbrengst van hun films broederlijk deelden. Dat in tegenstelling tot de filmtweeling Jerry Lewis en Dean Martin die van het begin af aan op gespannen voet met elkaar verkeerden. Dean Martin was een niet bijzonder gevierde zanger toen hij in 1950 werd gekoppeld aan de komiek Jerry Lewis. De taak van Dean bestond er uit Jerry gelegenheid geven het publiek ten koste van zijn partner aan het lachen te maken. Zo kon Dean geen liedje zingen of Jerry gaf hem een dreun met een voorhamer of liet hem door een valluik klappen. Dean besloot zijn zang dan met de hoge C van „au" en verdween stuurloos en beneveld van het toneel. Daar kwam nog bij dat Jerry geen kans voorbij liet gaan om in het publiek te verklaren dat hij Dean slechts nodig had om zijn mopjes aan te geven. Het tweetal kreeg ten slotte zo'n hekel aan elkaar, dat zij nog slechts na bedreiging met contractbreuk naar de studio kwamen om samen op te treden. Buiten de werkuren om schuwden zij elkaar en een van hen ontsloeg zelfs zijn secretaris omdat hij durfde zeggen dat de ander talent had. In 1956 gingen zij uit elkaar. Beiden zeiden van harte te hopen dat de ander onmiddellijk uit de gunst van het publiek zou verdwijnen, maar die wens werd voor geen van tweeën vervuld. Jerry Lewis maakte sindsdien talrijke komische films, waarvan er niet één verlies heeft opgeleverd, en Dean Martin is na enkele moeilijke jaren een uitstekend acteur geworden.
Toen verleden jaar iemand Jerry vroeg hoe hij over Dean Martin dacht, antwoordde de komiek: „Dean Martin? Was dat niet de man die vroeger altijd begon te zingen net als ik een grap wilde vertellen?"
Toen men Dean dit antwoord overbracht, zei hij: „Hij heeft gelijk, maar hij vergeet erbij te vertellen dat ik hem daarmee groot onheil heb bespaard, want ik alleen wist hoe flauw zijn grappen waren."
Het ziet er dus niet naar uit dat de laatsten der filmtweelingen elkaar nog ooit voor de camera zullen ontmoeten. Zij hebben geen opvolgers en wij zullen het moeten doen met de oude verregende rolprenten van de dikke en de dunne, waarvan president Tito van Joegoslavië een volledige collectie bezit, en die een oude man op een hotelkamer in Los Angeles voor zichzelf laat draaien als de eenzaamheid hem te veel dreigt te worden...

Stan Laurel en Oliver Hardy als schildersgezellen. Hun tegenspelers in dit filmpje moesten tegen een likje verf kunnen, zoals uit de foto blijkt.

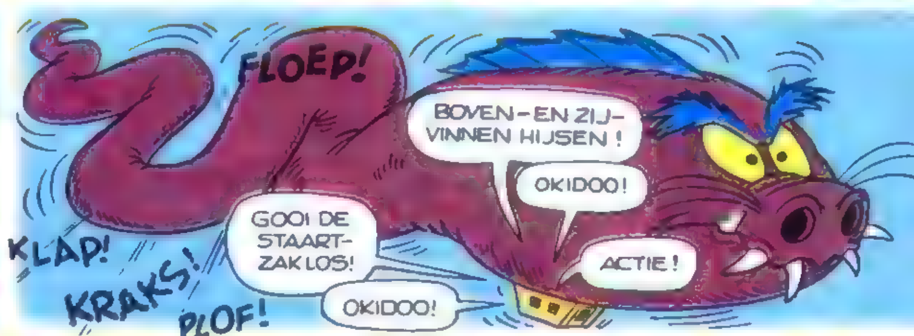
Mickey Goofy

HET LUCHTMONSTER

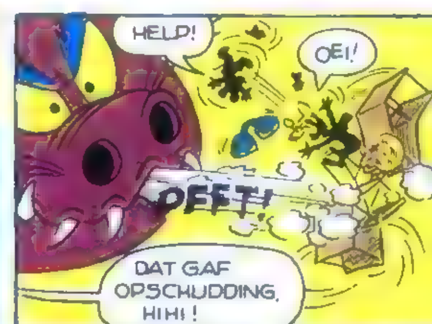
Alle deelnemers aan de wedstrijd voor oude vliegtuigen zijn gevlucht voor het afschuwelijke luchtmonster ... alleen Mickey en Goofy vervolgen hun tocht naar de zandbank, waar zij een zak goud moeten ophalen. Op de terugweg naar de stad wacht het monster onze vrienden op, met aan boord Boris Boef en zijn mannen ....

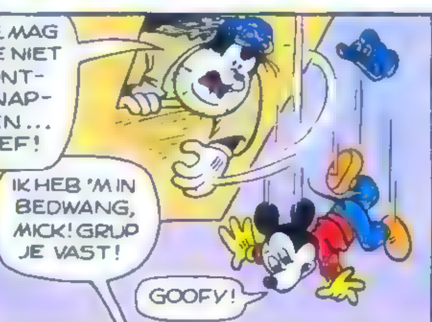

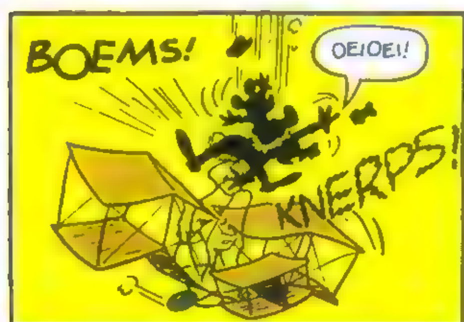

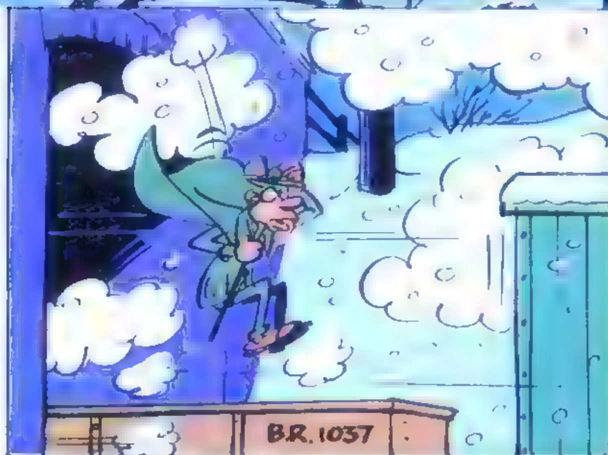

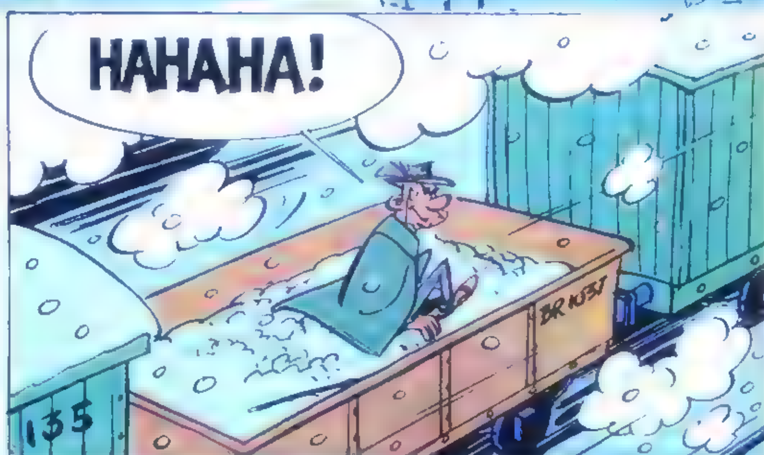

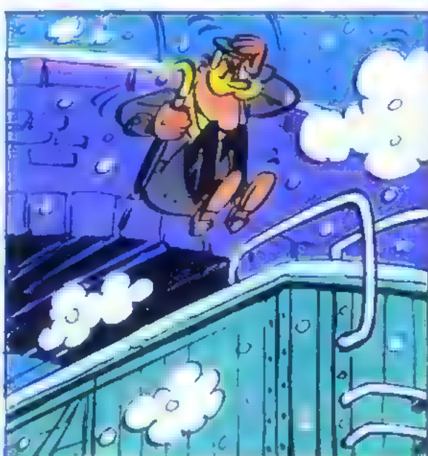

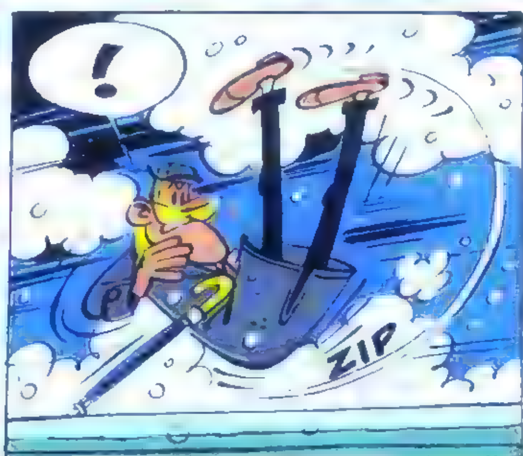
CLIFTON EN D

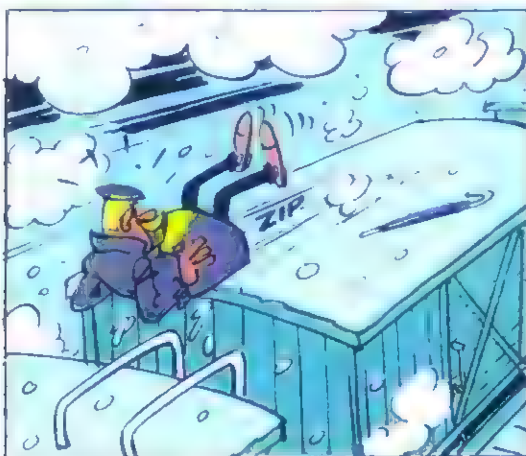

B.R. 1037

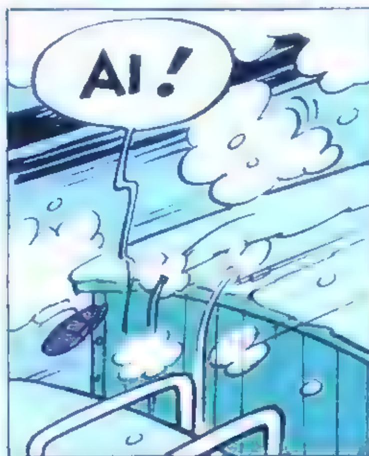

HAHAHA!
135
BR 1037

Je denkt me te ontvluchten, hè? Maar ik krijg je wel!

!
ZIP

ZIP

AI!

BR18
OEF!

Je kunt nooit weten... misschien is Clifton ook wel op de trein gesprongen! Ik zal maar eens even een kijkje gaan nemen!

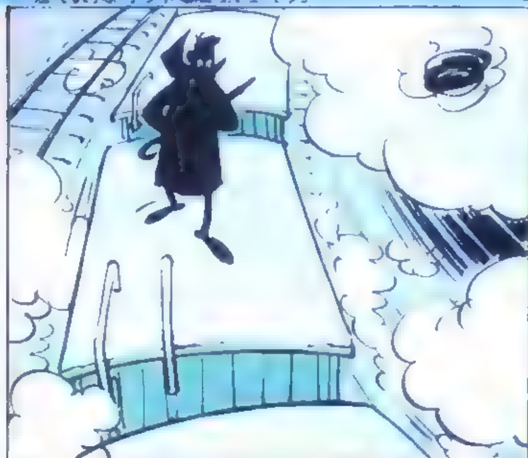

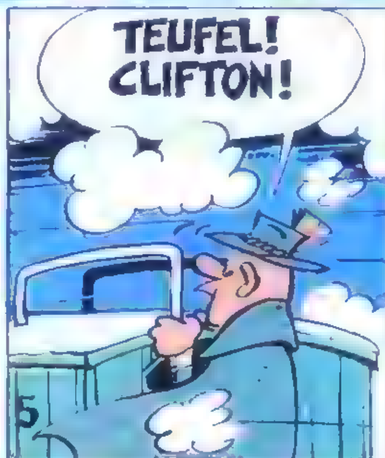

Zo! Daar ligt m'n geweer! Ik ga korte metten met je maken, Kartoffeln!

E SPIONNEN

Door een fantastische list toe te passen heeft kolonel Clifton de meesterspion Kartoffeln in het nauw gedreven. Maar de spion weet te ontsnappen!

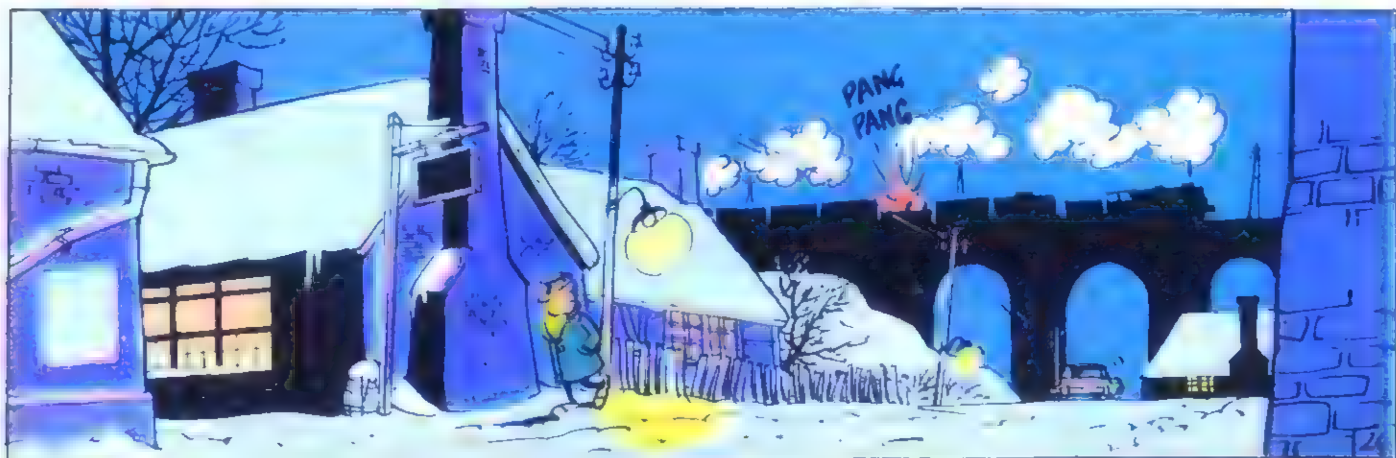

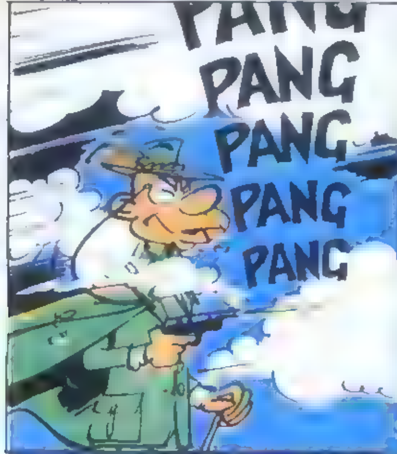

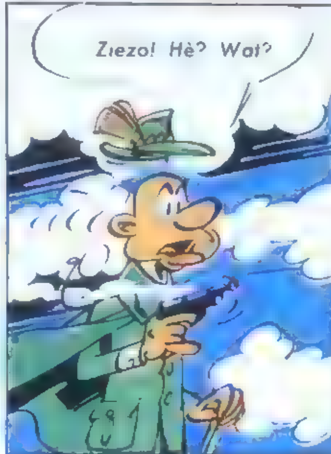

PANG
PANG
PANG
PANG
PANG

Ziezo! Hè? Wat?

Je bent altijd een slecht schutter geweest en je zult altijd een slecht schutter blijven, commandant!

Nu is het mijn beurt... zonder gebruik van wapens!
B.R. 1037
135

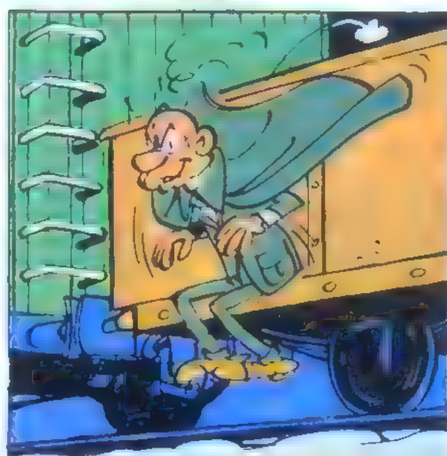

TUUUUT

ZIM
ACH!
ADH!
PAF
DZING

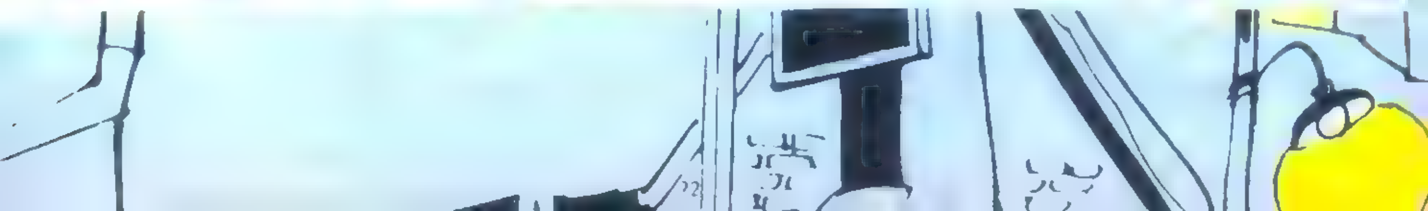

Hahaha!

De trein rijdt langzamer... we zijn vlakbij een station!

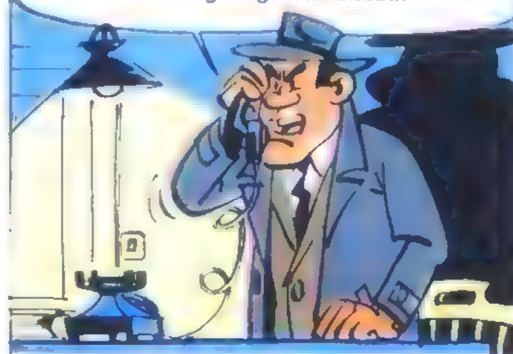

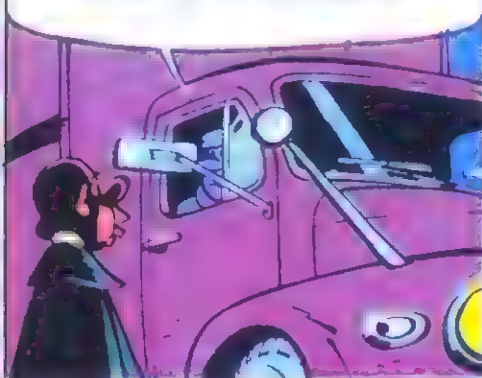

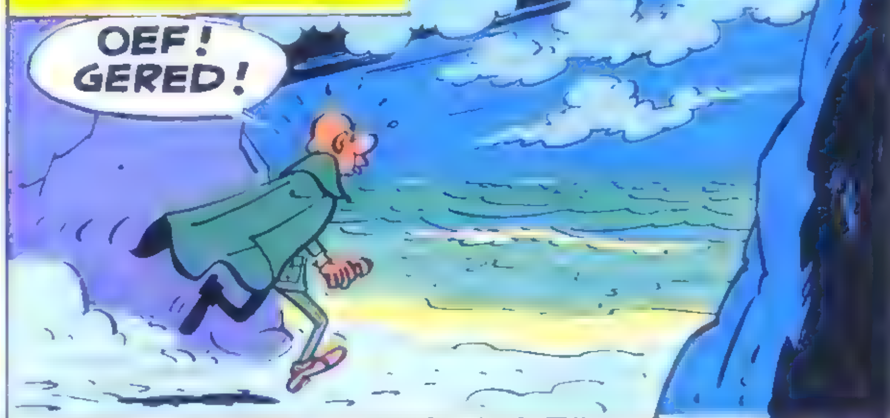

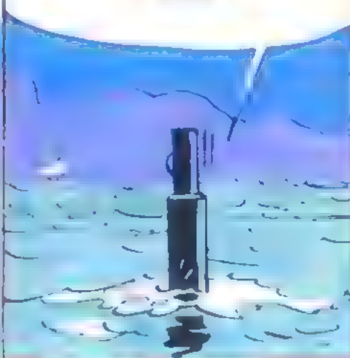

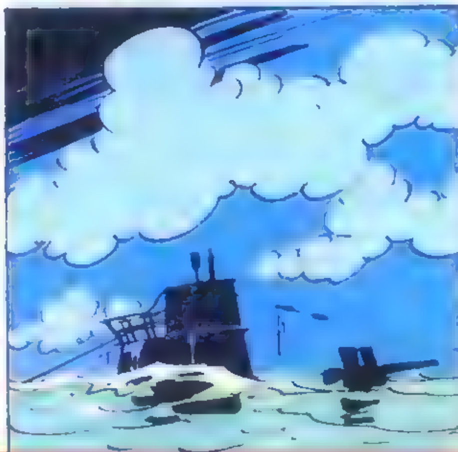

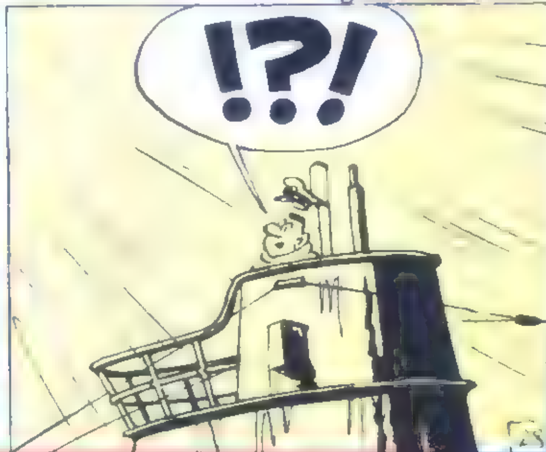

WORDT VERVOLGD

Nu Michel Vaillant in een avontuur verwikkeld is, dat tot titel kreeg „Circuit van de Angst", hebben wij meneer Hugenholtz, de directeur van het Circuit van Zandvoort, gevraagd jullie 'ns iets te vertellen over circuits, over de geschiedenis en de ontwikkeling er van en aan welke eisen een circuit moet voldoen . . . .

CIRCUITS

HET Circuit van Zandvoort kennen jullie waarschijnlijk allemaal en als je er nooit geweest bent, heb je er toch zeker weleens van gehoord. Je zult wel weten dat het een afgesloten weg is, een speciaal ontworpen baan, waarop auto- en motorraces gehouden worden. Nu hebben dergelijke circuits een lange ontwikkeling achter de rug. Je begrijpt wel dat toen de eerste auto's verschenen, zo aan het einde van de vorige eeuw, er nog geen sprake van wedstrijdbanen was, maar dat het er toen alleen nog maar om ging te laten zien dat zo'n auto mensen van de ene stad naar de andere kon vervoeren. Want de meeste mensen geloofden daar helemaal niet in en dachten dat die gekke dingen alleen maar leuk speelgoed waren en wel gauw weer verdwenen zouden zijn! Je kunt het die mensen eigenlijk niet kwalijk nemen. Een auto, zeker een rijdende auto, was in die tijd nog een verschrikkelijk en angstaanjagend monster voor wie er nog nooit in gereden had, en soms ook voor wie er wèl 'ns in gereden had, en zo'n rit geen onverdeeld genoegen kon vinden.

Maar om op de circuits terug te komen: die tochten van stad tot stad werden natuurlijk al gauw races. Want dàt je op die manier van Parijs (in die eerste dagen het uitgangspunt van vele wedstrijden) naar 'n andere grote stad zoals Bordeaux of zelfs naar steden in andere landen kon komen, stond al gauw vast. En voor de deelnemende sportmensen zat de aardigheid veel meer in het er eerder aankomen dan de ander! Tegenwoordig lachen we wel eens als we de gemiddelde snelheden uit die tijd zien, maar je moest wel beseffen dat de auto's toen nog heel erg primitief waren en de wegen helemaal niet leken op de mooie asfaltbanen van tegenwoordig. De meeste waren niet eens verhard. Zomers stikte de automobilist haast in het stof en 's winters zakte hij met zijn wagen tot aan de assen in de modder. De voornaamste wegen werden wel wat onderhouden door karrevrachten(!) grint en steenslag in de grote gaten te smijten, maar daar was het dan wel mee bekeken. Om eens een bekende wedstrijd te noemen: Parijs-Bordeaux, een afstand van 570 km, werd door René de Knyff gewonnen op een Panhard met een gemiddelde snelheid van 48 km per uur! En denk er dan eens aan dat dit nog in de vorige eeuw was, in 1898. Ik ben ervan overtuigd dat nog heel wat kleine wagens vandaag met dat gemiddelde over hetzelfde traject heel wat moeite zouden hebben! Drie jaar later reed Fournier op een Mors dezelfde wedstrijd met een gemiddelde van 85 km per uur. Zo zou ik er nog veel meer kunnen noemen: wonderlijk hoge gemiddelden voor die tijd. Maar na de race Parijs-Bordeaux in 1903, waarin talrijke ongelukken voorkwamen, was het gedaan met de races van stad tot stad, die ook nog van Parijs naar Amsterdam, Wenen en Berlijn gevoerd hadden. Er werd besloten op circuits te gaan rijden. Dit waren niet speciaal aangelegde korte race-circuits; maar normale wegen die in een grote lus door een landstreek liepen en zoveel mogelijk voor gewoon verkeer afgesloten werden. Ze waren heel lang, soms meer dan 70 of 80 km, zoals het Circuit van de Ardennen, Argonne, Auvergne, het Circuit in de Taunus, en dat bij Athy in Ierland. De afsluiting was niet overal even goed en dus kon het gemakkelijk gebeuren dat er een boer met een grote mestkar overstak op het moment dat er een coureur met een dikke 150 km per uur aan kwam jagen. De remmen waren toen ook echt niet wat ze nu zijn... Niettemin stegen meteen de gemiddelden, en in 1906 won Duray op een De Dietrich het Ardennen-Circuit met een snelheid van 105,3 km per uur. De totale afstand was 594 km, dus nog heel wat langer dan een Grand Prix van tegenwoordig. Een van de grote races door een land, die nog heel lang behouden bleef, was de fameuze Mille Miglia, de 1000-mijlsrace (1600 km) door Italië, die in 1955 door Stirling Moss op een Mercedes gewonnen werd met een gemiddelde van bijna 100 mijl per uur. Maar het gevaar op de dichtbevolkte wegen was te groot. Langzamerhand ook werden de circuits kleiner, zodat ze beter bewaakt en zelfs geheel met hekken afgezet konden worden. Het aantal ronden werd veel groter om aan een bepaalde afstand te komen; de coureurs van de oude stempel, die echt van de ene stad naar de andere geraced hadden, haalden hun neus op voor dat „kinderwerk" op mooie, verharde wegen!

Zelfs de grote circuits, die ze een paar maal moesten rijden, hadden voor hen niet de bekoring van de fel-bevochten rit naar een andere stad of ander land. In het begin werden diverse circuits dus „gemaakt" door een bestaand wegentraject af te sluiten, alleen voor

de wedstrijd, zoals we nu nog zien in Reims, Francorchamps, Pau, Monaco en vele andere steden. Buiten die een of twee races per jaar om zijn het gewone wegen of straten en het zal duidelijk zijn dat er nooit die veiligheidsmaatregelen genomen kunnen worden, die tegenwoordig nodig zijn. Er werden ook speciale banen gebouwd, die vaak gedeeltelijk snelheidsbanen waren, zoals Brooklands in Engeland, Monza in Italië, Montlhéry in Frankrijk en de Nürburgring (let eens op de spelling, de meeste mensen praten maar wat over de Neurenburg-ring maar met Neurenberg heeft dit Circuit niets te maken, wel met de ruïne van een oud kasteel, de Nür-burg) in Duitsland.

Pas later, vooral na de tweede wereldoorlog, ging men op bepaalde terreinen speciale weg-circuits aanleggen. Zandvoort, dat in 1948 opende, is zo'n circuit.

En het voordeel van een echt wegcircuit (een baan die niet breder is dan een gewone weg, dus 8-10 m, geen speciaal opgehoogde snelheidsbochten heeft en zich door het landschap kronkelt met bochten van verschillende aard) is dat je er geweldig veel wedstrijden op kunt houden: voor standaardwagens, voor fietsen, voor scooters, maar ook voor Grand-Prixwagens en sportwagens. Op een snelheidsbaan zijn standaardwagens te langzaam en niet interessant genoeg maar op een weg-circuit kunnen ze bijzonder leuke strijd te zien geven.

Ik heb het voorrecht gehad in verscheidene landen echte weg-circuits te kunnen ontwerpen en ik heb me daarbij steeds gebaseerd op het zo veilig mogelijk maken van deze circuits. De beste beveiliging is een vrije, vlakke ruimte naast de weg, zodat een van de baan rakende wagen volop ruimte heeft om af te remmen en snelheid te verliezen, eventueel in een slip. Rondom een circuit moeten vanghekken van gaas staan, zodat een wagen daarin kan worden opgevangen en weer daarachter kan op een veilige afstand het publiek staan.

In de laatste jaren maakte ik ontwerpen voor een circuit in Japan, bij Suzuka, een circuit bij Zolder in België, een circuit in Oregon (USA) en enkele andere. De moderne circuits zijn niet meer zo lang als de oude, hun lengte ligt zo tussen 3 en 7 km. Zij zullen een steeds grotere rol gaan spelen in de sport, maar vooral in de ontwikkeling van de moderne automobiel. Daarover vertel ik jullie misschien een andere keer wel eens wat.

J. B. TH. HUGENHOLTZ

Twee heel belangrijke onderdelen van een circuit, rechts gelijk met de start- en finishlijn de tribune, links de pits.

Een van de moeilijkste stukjes van het Circuit van Zandvoort vlak na de Tarzanbocht achter de pits, net voor de Hunzerug.

SPIN en MARTY

DE KLUIZENAAR VAN HET SPIEGELMEER

OP EEN DAG IN DE HERFST GAAN SPIN, MARTY EN PERKINS NAAR HET LANDHUIS VAN DE MARKHAMS AAN HET SPIEGELMEER IN DE NOORDELIJKE BOSSEN...

[redacted] ZIJN ER, SPIN! DIT IS HET HUIS. VOOR IK NAAR DE TRIPLE-R GING, WAS IK 'S ZOMERS ALTIJD HIER.

HET ZIET ER NOG FANTASTISCH UIT, AL IS HET DAN MEER DAN DRIE JAAR ONBEWOOND GEWEEST. DAT ZAL JE GROOTMOEDER WEL FIJN VINDEN, MENEER MAR... IK BEDOEL: MARTY!

MIJN OUDE VRIEND, CHARLIE GRIJZE WOLF, WOONT DAAR OP DAT EILAND. HIJ WORDT DE KLUIZENAAR VAN HET SPIEGELMEER GENOEMD. WE ZULLEN HEM 'NS GAAN OPZOEKEN.

IS HIJ EEN ECHTE INDIAAN?

NOU EN OF! ZIJN VADER WAS EEN GROOT OPPERHOOFD. DEZE HELE STREEK WAS VAN HUN STAM.

FIJN OM WEER HIER TE ZIJN!

MR. SHANK ZAL WEL OPKIJKEN ALS HIJ ZIET DAT HET HUIS BEWOOND WORDT!

SAM SHANK IS DE EIGENAAR VAN DE HANDELSPOST OP HET KRUISPUNT. HIJ IS OOK BOSWACHTER AAN DEZE KANT VAN HET MEER.

KOM BINNEN, HEREN!

ER... ER IS HIER 'N STEL VANDALEN BEZIG GEWEEST!

DOOR DAT RAAM ZIJN ZE BINNENGEDRONGEN. EN ZIJ HEBBEN DE LUIKEN GESLOTEN, ZODAT NIEMAND HEN KON ZIEN.

IK KAN DE DEUR VAN DE VOORRAADKAST NIET OPEN KRIJGEN! ER ZIT EEN NIEUW HANGSLOT OP!

IK BEN BLIJ DAT JE GROOTMOEDER DIT NIET ZIET! IK GA METEEN NAAR DIE WAARDELOZE SAMUEL SHANK TOE!

HET IS ZIJN SCHULD NIET, PERKINS. HIJ HOEFT ALLEEN MAAR OP HET TERREIN TE PASSEN.

WAT MOETEN JULLIE IN DIT HUIS?

EEN KIND!
DOE DAT GEWEER WEG, JONG. HET ZOU AF KUNNEN GAAN.
DIT HUIS IS VAN MIJN GROOTMOEDER. IK HEET MARTY MARKHAM. WIE BEN JIJ?

SKIETER! IK WOON BIJ OOM SAM. MET DIT GEWEER KUN JE NIET SCHIETEN; HET IS STUK. IK DEED MAAR ALSOF!

HOE LANG WOON JIJ AL BIJ JE OOM?
EEN JAAR. HET IS NIET EEN ECHTE OOM VAN ME. HIJ HAD HULP NODIG EN TOEN HEEFT HIJ MIJ UIT HET WEESHUIS GEHAALD.

ER HEEFT HIER IEMAND INGEBROKEN, SKIETER. HEB JIJ SOMS VREEMDELINGEN IN DE BUURT GEZIEN?
ALLEEN TWEE JAGERS VAN DE ANDERE KANT VAN 'T MEER. OOM SAM HEEFT MET ZE GESPROKEN EN TOEN ZIJN ZE WEG GEGAAN!

WE KUNNEN BETER MET SAM SHANK GAAN PRATEN EN DE SHERIFF INLICHTEN!
GAAN JULLIE MAAR NAAR DE WINKEL, JONGENS. DAN MAAK IK HET HUIS SCHOON!

HIER IS EEN LIJST MET ALLES, WAT WE NODIG HEBBEN!
WE NEMEN SKIETER MEE EN KOMEN ZO GAUW MOGELIJK TERUG!

ALS DE JONGENS EN SKIETER WEGRIJDEN...
KIJK, JEFF! DE EIGENAARS VAN DAT HUIS ZIJN TERUGGEKOMEN!
JA. IK GELOOF DAT DIE OUWE KNAAP NU ALLEEN IS. WE MOETEN VLUG ZIJN! WE GAAN ER METEEN OP AF!

EN EVEN LATER...
HIER IS NIEMAND. HIJ MOET IN DE SLAAPKAMER ZIJN!
VLUG NAAR BINNEN! WE WACHTEN HEM OP EN SLAAN HEM NEER!

PERKINS HOORT OF ZIET NIETS VAN DE BEZOEKERS...

DIE HOUDT ZICH WEL 'N TIJDJE RUSTIG!
LATEN WE AAN 'T WERK GAAN VOOR DE ANDEREN TERUGKOMEN!

WE VERBERGEN HET SPUL IN DE BOSSEN TOT HET DONKER IS.
WE MOETEN NOG WAT MEEPIKKEN ...DAN LIJKT 'T OF ER GEWONE DIEVEN GEWEEST ZIJN.

INTUSSEN IN DE HANDELSPOST...
MARTY MARKHAM! DAT IS 'N VERRASSING! IS JE GROOTMOEDER ER OOK?
NEE, ALLEEN PERKINS EN MIJN VRIEND, SPIN EVANS!

WAT KOM JIJ HIER IN DEZE TIJD VAN HET JAAR UITSPOKEN!
WE WILDEN HET HUIS WEER 'NS BEKIJKEN EN HET METEEN SPIN LATEN ZIEN!

EN DAN VERTELT MARTY SAM OVER DE INBREKERS ...
DAT SNAP IK NIET. IK BEN ER IEDERE DAG GEWEEST! GEEN SPOOR VAN ZWERVERS EN IK HEB OOK GEEN VREEMDELINGEN GEZIEN.

EN DIE ONBEKENDE JAGERS DAN, OOM SAM?
O, NEE, DAT ZIT WEL GOED! ZE KWAMEN VAN DE OVERKANT EN WAREN VERDWAALD IN DE BOSSEN. MAAK NU JE WERK MAAR AF, SKIETER!

IK DENK DAT HET DIE OUWE INDIAAN VAN HET EILAND GEWEEST IS!
CHARLIE GRIJZE WOLF? O, NEE. ZO-IETS ZOU HIJ NOOIT DOEN SAM!

IK WEET HET NIET. IK ZAL DE SHERIFF IN CAOGA BELLEN. ALS HIJ MORGEN KOMT, ZULLEN WE 'NS GAAN KIJKEN!
GOED! WE MOETEN TERUG OM PERKINS TE HELPEN SCHOONMAKEN!

EVEN DAARNA...
HÉ, PERKINS. WE ZIJN ER WEER! MET ETEN!
DE DEUR STAAT OPEN! HIJ HEEFT DE AUTO DUS GEHOORD...

PERKINS! WAT IS ER GEBEURD?
IK-IK WEET HET NIET! IK KREEG 'N KLAP EN WERD HIER OP DE GROND WAKKER...

ER ZIT EEN BUIL ZO GROOT ALS EEN EI OP ZIJN HOOFD! ZAG JE WIE JE RAAKTE PERKINS?
NEE, IK ZAG OF HOORDE NIEMAND!

HET HANGSLOT IS VAN DE KAST!
KIJK EENS NAAR DIE DIEPE KRASSEN OP DE GROND. ER IS IETS ZWAARS VAN DE KAST NAAR DE DEUR GESLEEPT.

DE KOPEREN VAZEN VAN JE GROOTMOEDER ZIJN WEG!
EN DE KANDELAARS! DIE INBREKERS ZIJN NOG DIEVEN OOK!

WE KUNNEN HEN NIET ACHTERNA GAAN. HET IS AL HAAST DONKER!
WE ZULLEN MORGEN DE SHERIFF HELPEN ZE OP TE SPOREN...
WORDT VERVOLGD

VAN GROTE EN KLEINE MANNEN

JONGENS, ik krijg nogal 'ns wat brieven waaruit blijkt dat ik nooit genoeg over voetbal en voetballers kan vertellen. Ik snap dat wel. We zijn nu eenmaal een voetballend volk en we doen graag alsof er op sportgebied niets anders te beleven is. Daar ben ik het niet mee eens. Er zijn echt wel wedstrijden die ik liever zie dan voetbalwedstrijden, maarre... nou ja, een enkele keer wil ik het klantje wel eens koning laten zijn. Over voetbal dus, maar laat ik nu eens andere dingen vertellen dan je verwacht te zullen horen.

Je kent natuurlijk de naam van de Braziliaanse club waarvoor Pele speelt. Zeker, Santos. Een beroemde club, misschien wel het beste team van de wereld, misschien wel... te goed.

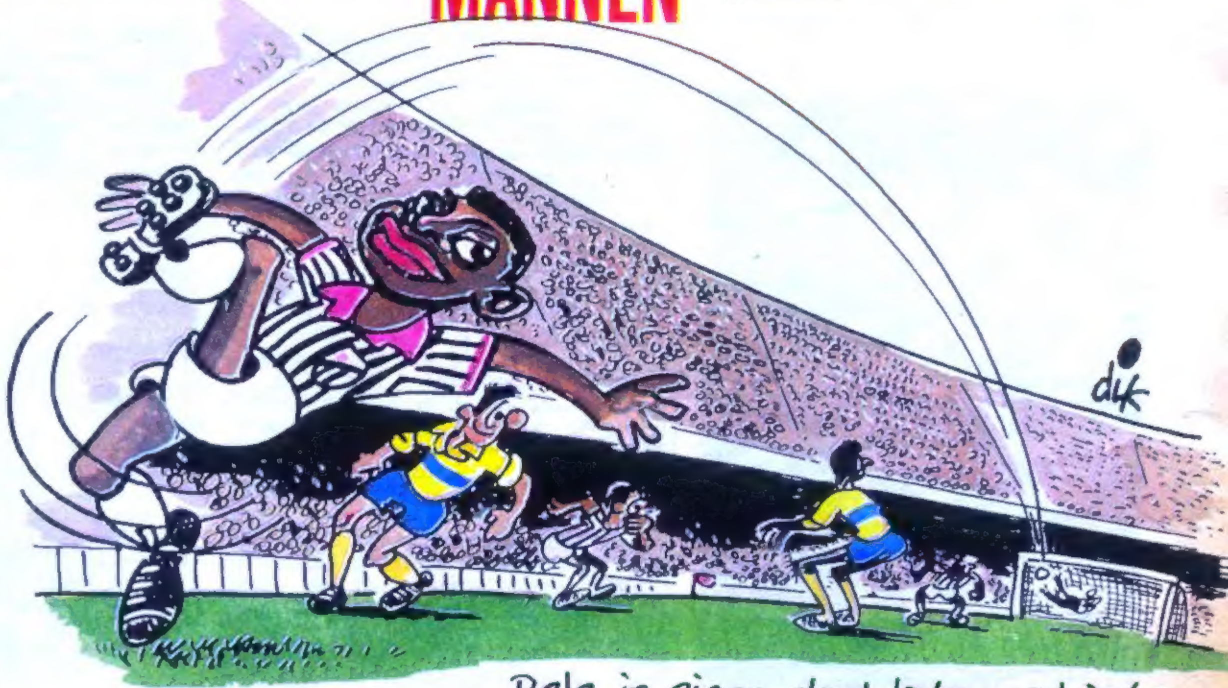
Zul je zeggen: een elftal kan nooit goed genoeg spelen, maar dat is dan in dit geval een vergissing. In Brazilië zijn ze tot de conclusie gekomen dat Pele en Santos te goed waren. De tegenstanders gebruikten alle beschikbare middelen om Pele uit te schakelen; de aanhangers van Santos kregen op het laatst zo genoeg van hun steeds maar alles winnende club, dat ze voor de tegenpartij gingen schreeuwen, en juichten als Pele geen voet aan de grond kreeg. Op een bepaald moment was de stemming in Sao Paulo, de stad waar Santos thuishoort, zo tegen Santos, dat de leiders van de club besloten een wedstrijd tegen Botafogo in het toernooi om het Zuidamerikaanse clubkampioenschap maar liever in Rio de Janeiro te spelen, hoewel ze het recht hadden thuis te spelen. Ze trokken liever het kamp van de vijand binnen, dan te vertrouwen op de hoogst twijfelachtige steun van hun vreemde vrienden. Rare zaak, hè? Wat moet je in zo'n geval? Je spelers wegdoen? Tegen Pele zeggen dat-ie zo nu en dan ook eens in eigen doel moet schieten?

Over beroemde voetballers gesproken: Eusebio, de „parel van Mozambique" zoals ze hem noemen (maar 't is een parel met kuren!), heeft z'n broertje naar Portugal laten komen. Dat broertje is vijftien, heet Gilberto Ferreira da Silva, maar luistert alleen maar als je „Juju" tegen 'm zegt. Juju speelt nu bij de juniores van Benfica. 't Is natuurlijk helemaal niet gezegd dat hij net zo'n goede voetballer is als Eusebio, maar je hebt uiteraard wel wat voor als je broer Eusebio is.

Ik had 't vorige week over Helenio Herrera, de trainer van Internazionale. Deze meneer schijnt de best betaalde trainer-coach van de wereld te zijn. Ze zeggen dat hij ruim ƒ 200.000 per jaar verdient. Dat is dus zo'n ƒ 4.000 in de week en ik wil graag zeggen, dat ik dat gewoon krankzinnig vind. Want er zijn massa's en massa's mensen die aanzienlijk harder werken dan de heer Herrera en die zich ook heel wat verdienstelijker maken en die nog geen tiende of twintigste deel verdienen van wat deze voetbalkoning jaarlijks opstrijkt. Aan de andere kant moet ik zeggen dat Helenio zichzelf wel weet te verkopen. Ze vroegen hem of hij zichzelf de beste trainer-coach van de wereld vond. „Nee," zei Helenio, „ik ben op één na de beste. „Wie dan wèl de beste was, vroegen ze. „Laat ik voorzichtig zijn," antwoordde de handige Helenio, „ik kan u vertellen dat die functie op dit moment vacant is." Wat zei hij verder? „Ik heb ontzettend veel geld gespaard, omdat ik eenvoudig de tijd niet heb gehad het op te maken. Mijn leven is één groot succes geweest. Ach, ik zal ook weleens een vergissing hebben begaan en fouten hebben gemaakt, maar 't is vreemd, ik herinner me alleen maar de successen." Een groot man, deze duur betaalde Helenio Herrera, groot, vooral... in zijn ogen.

Een kléin mannetje in de voetballerij is de nieuwe rechtsbuiten van het Engelse elftal, Terry Paine. Voor ons, niet-Engelsen, was zijn spel in de wedstrijd van Engeland tegen de Rest van de Wereld bepaald een openbaring. Hij is snel, doortastend en technisch behoorlijk bij de pinken. Terry is maar 1,70 m lang, eigenlijk helemaal niet geweldig. Hij speelt voor Southampton en debuteerde, 23 jaar oud, in het Engelse elftal, dat in Bratislava tegen Tsjechoslowakije uitkwam. Dat was in mei 1963. Nu is hij voor alle Engelse voetballiefhebbers al een begrip en ze vergelijken hem graag met Tom Finney, een van de grootste sterren van het Engelse voetbal uit een nu voorbije periode. Terry staat rechtsbuiten, maar hij kan zijn beide voeten gebruiken en zou voor hetzelfde geld ook linksbuiten kunnen staan. Zulke voetballers vind je niet veel en ze zijn in Engeland dan ook nogal blij met 'm. Ze zijn daar nog niet zo ver dat de mensen in opstand komen, omdat Southampton, of Engeland, te goed speelt en steeds maar wint. Ze kunnen nog best wat sterren gebruiken.

..Pele in eigen doel laten schieten..

DE BOEING 727

Driemotorig straalverkeersvliegtuig voor middelgrote afstanden

OP 22 oktober van het vorige jaar landde om even over drie een driemotorige Boeing 727 op Schiphol. 't Was de eerste keer dat een driemotorig straalverkeersvliegtuig op de Amsterdamse luchthaven te zien was.
De Boeing 727 vloog een demonstratiereis rond de wereld, een vlucht van 82.000 kilometer in 150 vlieguren, waarbij 40 demonstratievluchten werden gehouden. Verscheidene KLM'ers hebben op Schiphol met het toestel gevlogen. De pers werd niet in de gelegenheid gesteld mee te vliegen, naar men zei omdat het toestel nog geen bewijs van luchtwaardigheid heeft.
Het toestel kan dan ook van kleine vliegveldjes opereren. Op Schiphol was de korte startlengte opvallend, al moet in aanmerking worden genomen dat de machine nagenoeg leeg was. Aan de straalmotoren zijn zogenaamde straalomkeerders aangebracht, die de gasstralen kunnen dwingen naar voren toe te blazen. Tijdens de landing wordt de snelheid zo krachtig afgeremd. Het kielvlak is op de plaats waar het aan de romp is bevestigd, een meter dik. En dat is nogal wat!
De vleugel heeft een pijlstelling van 32 graden. Volbelast, met een startgewicht van 60 ton, heeft het toestel voldoende aan een baan van 1400 à 1500 meter. Opmerkelijk is dat slechts twee in plaats van vier wielen zijn aangebracht aan het hoofdlandingsgestel. Op Schiphol bleek de 727 in staat om rond te draaien terwijl één wielpoot voortdurend op dezelfde plaats bleef...
Een eigenlijk prototype is niet gebouwd van de 727. Er vliegen thans reeds een stuk of zes machines, die allen duchtig worden beproefd. Tijdens de proefvluchten werd de verwachte maximumsnelheid van 1065 km/u ruimschoots gehaald. Op 24 maart werd zelfs 1072 km/u geregistreerd. Boeing hoopt spoedig acht 727's per maand te kunnen bouwen. Er schijnt tot 1970 behoefte te zullen bestaan aan ruim 1000 van deze toestellen. Ongetwijfeld echter zal ook de Britse De Havilland Trident — die in dezelfde klasse valt — een aantal van deze orders in de wacht slepen.
Of we de 727 straks geregeld op Schiphol in bedrijf zullen kunnen zien? Voorlopig heeft nog geen enkele maatschappij die geregeld op Schiphol vliegt, het toestel besteld.

TECHNISCHE GEGEVENS BOEING 727:
Afmetingen: spanwijdte 33,1 m, lengte 40,9 m, hoogte 10,3 m, vleugelopp. 157 m2. **Gewichten:** max. startgewicht 64.400 kg. Brandstofcapaciteit 26.500 liter. **Motortype:** drie Pratt and Whitney JT8D-1 turbofans van 6350 kg stuwkracht. **Prestaties:** kruissnelheid 885-965 km/u, vliegbereik 2750 km. **Aantal passagiers:** 70-119.

De Boeing 727 — die 70-119 passagiers kan vervoeren — is een veelbelovend straalverkeersvliegtuig, waarvan er al 137 zijn verkocht. In Europa gaat de Lufthansa ermee vliegen, die er 12 bestelde, welk aantal waarschijnlijk nog verhoogd zal worden. United Airlines en Eastern Air Lines kochten er elk 40. American Airlines bestelde er 25, Trans World Airlines 16. Aan Australië zijn er 4 verkocht.
Op 9 februari 1963 werd de eerste vlucht gemaakt. Het toestel dat op Schiphol te zien was, is de derde 727 die gebouwd is. Hij was beschilderd in de kleuren van United Air Lines, de maatschappij die de eerste exemplaren in dienst stelt. Er vliegen echter ook al 727's in de kleuren van Eastern Air Lines en American Airlines.
Op Schiphol viel de hoge T-staart van de machine op. Kenmerk vormen de drie straalmotoren, waarvan twee ter weerszijden van de staart en één in het puntje van de staart, met een grote luchtinlaat aan de voet van het kielvlak. De 727 zit vol kleppen en technische snufjes, die tot taak hebben de start- en landingslengte te bekorten.

HUGO HOOFTMAN

KUIFJE

HET GEHEIM VAN DE EENHOORN

Na de diefstal van Kuifjes scheepsmodel van de Eenhoorn vertelt kapitein Haddock hem de geschiedenis van het schip, dat op een reis door een piratenschip wordt achterna gezeten en aangevallen.

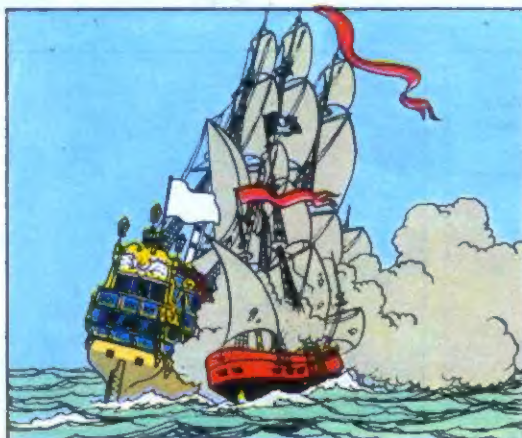

KUIFJE

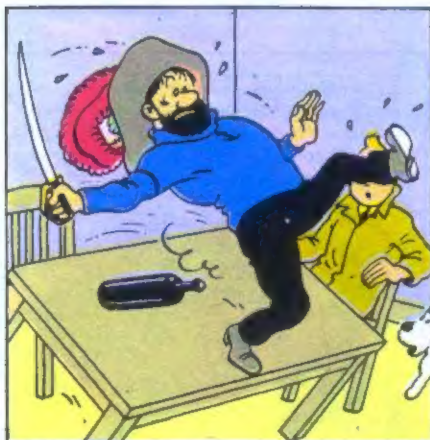

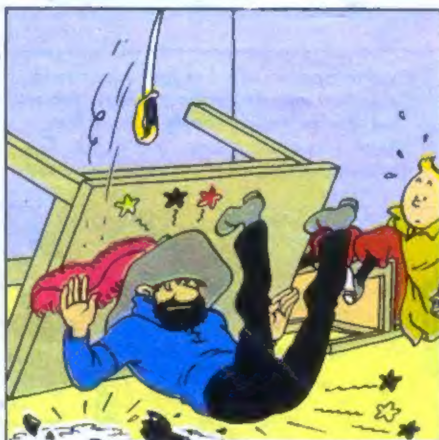
HET GEHEIM VAN DE EENHOORN

PEP - Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497.
Telefoon 020 - 73 13 61. Prijs 45 ct., per week 35 ct. (postabonnementen ƒ 4,55 per 13 nummers. Giro 33 00 21).
Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.

